

Sygn. akt I CSK 5162/22

POSTANOWIENIE

Dnia 1 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa "E." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w B.
przeciwko Województwu Warmińsko-Mazurskiemu
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym 1 lutego 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z 22 kwietnia 2022 r., sygn. akt I AGa 167/21,

- 1.odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2.zasądza od "E." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. na rzecz Województwa Warmińsko-Mazurskiego kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód „E.” sp. z o.o. w B. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 22 kwietnia 2022 r., zaskarżając ten wyrok w części, tj. w pkt I, wnosząc o jego uchylenie w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie także wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z 31 sierpnia 2021 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty

sprawy, tj. zmianę wyroku Sądu Okręgowego i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 128 751,12 zł wraz z odsetkami.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd Apelacyjny dopuścił się oczywistego naruszenia prawa szczegółowo opisanego w podstawach kasacyjnych, polegającego w szczególności na uznaniu, że (1,2) odstąpienie od umowy było skuteczne, choć nastąpiło mimo braku przesłanek ku temu oraz z przekroczeniem terminu, (3) powód nigdy nie rozpoczął wykonywania prac, ponieważ nie doszło do formalnego przekazania terenu, (4) jedynym następstwem dorozumianego uznania długu byłoby przerwanie biegu przedawnienia, (5) nastąpiło skuteczne odstąpienie od umowy, a jednocześnie powodowi nie należy się żadna kwota z tytułu rozliczenia za faktycznie wykonane prace, (6) opinia biegłego nie jest potrzebna, ani możliwa do przeprowadzenia. Skarżący wskazał na naruszenie art. 395 § 1 i 2 k.c.

W odpowiedzi na skargę pozwany wnosił o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego wyroku nie pozwala stwierdzić, żeby spełniona została przesłanka, na którą powołuje się powód.

Po pierwsze, nie może być skuteczny zabieg, którym posłużył się powód, powołując się w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na naruszenie przepisów powołanych w ramach podstaw kasacyjnych. Są to przecież dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08).

Po drugie, skarżący nie przedstawił wywodu, w jaki sposób wskazywane przez niego uchybienia miałyby się przekładać na wynik sprawy, ograniczając się w tym zakresie do kilku zdań (k. 6 skargi kasacyjnej), które z kolei stanowią jedynie polemikę z ustaleniami i stanowiskiem Sądu drugiej instancji (k. 5-6 skargi kasacyjnej).

Po trzecie, zaskarżony wyrok opiera się na ustaleniu, że powód nie rozpoczął wykonywania umówionych prac, co uzasadniało odstąpienie przez pozwanego od umowy bez zapłaty wynagrodzenia. Skarżący stara się natomiast wykazać, że wykonał co najmniej część prac, a zatem odstąpienie od umowy było nieuzasadnione, a co więcej przysługuje mu roszczenie o wynagrodzenie za wykonane prace. Nie jest więc możliwe uwzględnienie stanowiska skarżącego bez weryfikacji ustaleń faktycznych, stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku. Zawarty zaś w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oznacza niedopuszczalność powoływania się

przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów, również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2020 r., IV CSK 136/20). Nie może być więc oczywiście uzasadniona skarga wymierzona w ustalenia faktyczne sądów *meriti*.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania a stosownie do 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 265) obciążył skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.